

24 sierpnia 2014. XXI niedziela zwykła. Komentarz ojca Jacka Salija

(Iz 22,19-23) To mówi Pan do Szebny, zarządcy pałacu: Gdy strącę cię z twego urzędu i przepędzę cię z twojej posady, tegoż dnia powołam sługę mego, Eliakima, syna Chilkiasza. Oblokę go w twoją tunikę, przepaszę go twoim pasem, twoją władzę oddam w jego ręce: on będzie ojcem dla mieszkańców Jeruzalem oraz dla domu Judy. Położę klucz domu Dawidowego na jego ramieniu; gdy on otworzy, nikt nie zamknie, gdy on zamknie, nikt nie otworzy. Wbiję go jak kołek na miejscu pewnym; i stanie się on tronem chwały dla domu swego ojca.

(Iz 22,19-23)

To mówi Pan do Szebny,
zarządcy pałacu: Gdy strącę
cię z twego urzędu i przepędzę
cię z twojej posady, tegoż dnia
powołam sługę mego,
Eliakima, syna Chilkiasza.
Oblokę go w twoją tunikę,
przepaszę go twoim pasem,
twoją władzę oddam w jego
ręce: on będzie ojcem dla
mieszkańców Jeruzalem oraz
dla domu Judy. Położę klucz
domu Dawidowego na jego
ramieniu; gdy on otworzy,
nikt nie zamknie, gdy on
zamknie, nikt nie otworzy.
Wbiję go jak kołek na miejscu
pewnym; i stanie się on
tronem chwały dla domu
swego ojca.

(Ps 138,1-3.6.8)

REFREN: Panie, Twa łaska trwa
po wszystkie wieki

Będę Cię słauił, Panie, z całego
serca,
bo usłyszaleś słowa ust moich;
będę śpiewał Ci psalm wobec
aniołów.
Pokłon Ci oddam w Twoim
świętym przybytku.

I będę słauił Twe imię
za łaskę Twoją i wierność.
Wysłuchaleś mnie, kiedy Cię
wzywałem,
pomnożyłeś moc mojej duszy.

Pan, który jest wysoko, patrzy
łaskawie na pokornego,
pyszałka zaś dostrzega z daleka.
Panie, Twa łaska trwa na wieki,
nie porzucaj dzieła rąk Twoich.

(Rz 11,33-36)

O głębokości bogactw, mądrości
i wiedzy Boga! Jakże
niezbadane są Jego wyroki i nie

do wyśledzenia Jego drogi! Kto bowiem poznał myśl Pana, albo kto był Jego doradcą? Lub kto Go pierwszy obdarował, aby nawzajem otrzymać odpłatę? Albowiem z Niego i przez Niego, i dla Niego [jest] wszystko. Jemu chwała na wieki. Amen.

(Mt 16,18)

Ty jesteś Piotr - Opoka i na tej opoce zbuduję mój Kościół, a bramy piekielne go nie przemogą.

(Mt 16,13-20)

Gdy Jezus przyszedł w okolice Cezarei Filipowej, pytał swych uczniów: Za kogo ludzie uważają Syna Człowieczego? A oni odpowiedzieli: Jedni za Jana Chrzciciela, inni za Eliasza, jeszcze inni za Jeremiasza albo za jednego z proroków. Jezus zapytał ich: A wy za kogo Mnie uważacie? Odpowiedział

Szymon Piotr: Ty jesteś
Mesjasz, Syn Boga żywego. Na
to Jezus mu rzekł:
Błogosławiony jesteś,
Szymonie, synu Jony. Albowiem
nie objawiły ci tego ciało i krew,
lecz Ojciec mój, który jest w
niebie. Otóż i Ja tobie
powiadam: Ty jesteś Piotr [czyli
Skała], i na tej Skale zbuduję
Kościół mój, a bramy piekielne
go nie przemogą. I tobie dam
klucze królestwa niebieskiego;
cokolwiek zwiążesz na ziemi,
będzie związane w niebie, a co
rozwiążesz na ziemi, będzie
rozwiązane w niebie. Wtedy
surowo zabronił uczniom, aby
nikomu nie mówili, że On jest
Mesjaszem.

Komentarz

Piotr jako pierwszy z
Apostołów otrzymał
dwie szczególnie

wielkie łaski.
Mianowicie był on
pierwszym uczniem,
który uwierzył w
boskość Jezusa i tę
swoją wiarę wyznał w
obecności pozostałych
uczniów. On też był
pierwszym z
Apostołów, który
spotkał się z Nim po
zmartwychwstaniu (Łk
24,34). Zapytajmy
retorycznie: czy może
być w Bożym planie
zbawienia faktem mało
ważnym to, że właśnie
Piotr jest pierwszym z
grona Apostołów
świadkiem tych dwóch
najbardziej
fundamentalnych
prawd wiary
chrześcijańskiej?

Zatrzymajmy się nieco nad pierwszym świadectwem Piotra: "Ty jesteś Chrystus, Syn Boga żywego" (Mt 16,16). Jako pierwszy rozpoznał Piotr prawdę, że Pan Jezus jest Mesjaszem i Synem Bożym. To właśnie wówczas usłyszał słowa: "Ty jesteś Piotr, i na tej Skale zbuduję mój Kościół, a bramy piekielne go nie przemogą. I tobie dam klucze królestwa niebieskiego: cokolwiek zwiążesz na ziemi, będzie związane w niebie, a co rozwiążesz na ziemi, będzie rozwiązane w niebie".

Rzecz jasna, że "skalistość" Piotra nie miałaby żadnego sensu bez odniesienia do jedynej Skały, jaką jest Jezus Chrystus. Podobnie jak nie miałoby sensu nazywanie niektórych ludzi pasterzami w Kościele bez odniesienia do jedyne go Pasterza, Jezusa Chrystusa. I nie miałoby sensu nazywanie przyjaciół Bożych świętymi bez odniesienia do Tego, który jest Święty w całym słowa znaczeniu i źródłowo.

Warto jeszcze zauważyć, jak jednoznacznie Piotr wypełnia funkcję głowy Apostołów już po odejściu Chrystusa Pana. Właśnie on przewodniczy wyborowi nowego Apostoła na miejsce Judasza (Dz 1,15nn). On reprezentuje młody Kościół w dniu Zesłania Ducha Świętego (Dz 2,14nn). Również później widzimy go wielokrotnie jako pierwszego w Kościele jerozolimskim (Dz 3,12nn; 5,3nn; 5,12; 5,29). Co szczególnie ważne: Piotr podejmuje przełomową dla Kościoła decyzję ochrzczenia pierwszego poganina (Dz 10), zaś w odnośnym opisie wyraźnie podkreślono, że uczynił to dzięki szczególnemu światłu Ducha Świętego (Dz 10,9-20), Wreszcie, Piotr przewodniczy Soborowi Jerozolimskiemu (Dz 15,7).

Podczas Ostatniej Wieczerzy
Pan Jezus zapowiedział
Piotrowi jego zdradę, ale
zarazem obiecał, że On sam
będzie się modlił za niego, aby
nigdy nie załamał się w
wierze. I kazał mu Pan Jezus
utwierdzać w wierze braci. Jak
wierzymy, to zadanie Piotra
wypełnia w Kościele
każdorazowy jego następca,
biskup Rzymu.

o. Jacek Salij